

מ"ת 12348/12/14 - מדינת ישראל נגד זהר ששון

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 12348-12-14 מדינת ישראל נ' ששון(עציר)
תיק חיצוני: __522115/14__

בפני	כב' השופט אביטל חן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	זהר ששון (עציר)
משיבים	

החלטה

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים בגין כתב אישום המייחס למשיב עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת מכשירי פריצה (בצוותא), התפרצות לבית עסק וגניבה מתוכו (בצוותא), היזק בזדון, הכשלת שוטר במילוי תפקידו והפרת הוראה חוקית.

א. עובדות כתב האישום

על פי עובדות כתב האישום המתוקן במעמד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר ליום 26/11/14 קשר הנאשם קשר עם אחר, שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "**האחר**"), במטרה לבצע התפרצות וגניבה מבית העסק "אופטיקה דורון" שברחוב בן יהודה בירושלים (להלן: "**המקום**" או "**החנות**"). במסגרת הקשר ולשם קידומו, הצטייד הנאשם והאחר מבעוד מעוד ב"טלפונים יעודיים" ובכלים, לרבות פטיש גדול, מברג גדול וכפפות עבודה, אשר הנם מכשירים המשמשים כלי פריצה לבניין.

במסגרת הקשר ולשם מימושו, תוך שהנאשם מפר החלטה על מעצר בית שניתנה בעניינו במסגרת מ"ת 29850-02-14, יצא הנאשם מהעיר יבנה בין יום 25/11/14 בשעה 19:00 לבין יום 26/11/14 בשעה 02:30 או בסמוך לכך, והגיע למקום ברכב טויוטה מ.ר. 91-181-66 (להלן: "**הרכב**").

בהיותם במקום, התפרצו הנאשם והאחר לחנות וגנבו כ-30 זוגות משקפי ראייה בשווי כולל של 28,000 ₪. תוך שימוש

בכלי פריצה עקרו הפורצים כספת שעלותה 2,700 ש"ח שהייתה מעוגנת לקיר ולרצפה, גרמו לחנות נזק מוערך בסכום כולל של כ-4,000 ₪ וגנבו את הכספת שהכילה בין היתר, שיקים של לקוחות בשווי כולל של 142,000 ₪, פנקסי חשבוניות, פנקסי שיקים פתוחים, שוברי זיכוי, צרור מפתחות וסכום בן 17,180 ₪ במזומן. הנאשם והאחר העמיסו את הכספת על תכולתה לרכב ועזבו את המקום.

בהמשך, בסמוך לשעה 02:35 במהלך פעילות בילוש שגרתית בחניון פארק שטרן בירושלים, עמדו הנאשם והאחר בסמוך לרכב, ובהבחינם בניידת המשטרה החלו השניים להתרחק מהרכב בהליכה איטית לכיוון הפארק. בשלב מסוים פנה אליהם השוטר ג'ימי חוראני וצעק לעברם "תעצרו משטרה" (כך). בשלב זה, פתחו השניים בריצה ונמלטו בחסות החשיכה, תוך שהם מותירים אחריהם את הרכב ובתוכו הכספת.

מעבר לאמור בכתב האישום הסתבר מן החומר שהוצג בפני כי בהמשך הלילה בדקה המשטרה את זהות הבעלים ברכב. הבדיקה העלתה כי המשיב הוא הבעלים של הרכב וכי הוא אמור להיות במעצר בית. שוטרים שנשלחו לביתו של המשיב על מנת לבדוק אם הוא שוהה בביתו, לא איתרו אותו.

בדיעבד נודע כי השוטרים הגיעו לכתובת שגויה- מקום מגוריו הקודם של המשיב, ואין חולק כי בפועל לא הגיעו שוטרים למקום בו היה אמור המשיב לשהות במעצר בית.

למחרת האירוע התייצב המשיב בתחנת המשטרה ביבנה והגיש תלונה על גניבת רכבו.

ב. ראיות לכאורה - תיק החקירה

השאלה הראשונה לדין הינה שאלת קיומן של ראיות לכאורה, והאם די בראיות אשר הובאו בפני ביהמ"ש, באם תוכנה במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמת המשיב מעבר לספק סביר (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 148 (1996)).

כידוע, בית המשפט אינו נותן בשלב זה דעתו לשאלות הנוגעות למשקלן של הראיות לכאורה או למהימנות העדים (ר' בש"פ 2361/09 מצארווה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.5.2009); בש"פ 3742/008 עובייד נ' מדינת ישראל (לא פורסם 20.5.2008).

קיומן של ראיות לכאורה

לאחר שעיינתי בחומר הראיות באתי לכלל מסקנה כי בתיק קיימות ראיות לכאורה הקושרים את המשיב לאירוע המתואר בבקשה ובכתב האישום ברמת הראיות הנדרשת לשלב הנוכחי:

1. הודעותיו של המשיב במשטרה:

הודעת המשיב מיום 26/11/14

א. בהודעתו מסר המשיב כי על אף שהרכב רשום על שם אמו, הרכב נמצא בחזקתו ובשימוש הבלעדיים.

ב. המשיב מסר כי ברשותו סט אחד של מפתחות לרכב אליו מחובר שלט, ולא ידע להסביר כיצד אם כן, הצליח הגנב לפתוח את הרכב, שכן לדבריו, לא מסר את מפתחות הרכב לאיש.

ג. לדברי המשיב, באותה החקירה ברשותו טלפון שמספרו 0528786893 ואין בבעלותו או בשימוש טלפון אחר. המשיב שלל בעלות על טלפון קטן שחור מסוג נוקיה, אשר נתפס ברכבו (להלן: "**מכשיר הטלפון הייעודי**") וטען כי ייתכן שהטלפון שייך למי שגנב ממנו את רכבו.

משהוצגה לו הטענה כי אותו מכשיר אוכן בעיר מגוריו ביבנה, גם לפני האירוע הסביר כי יש "מכה של גניבות" ביבנה וייתכן שמדובר בחלק מחבורה שפורצת לכלי רכב ביבנה, פעלה במקום עוד טרם האירוע ועשתה שימוש באותו מכשיר טלפון.

הודעת המשיב מיום 27/11/14

ד. בהודעת המשיב במשטרה מיום 27/11/14 הוצג למשיב מכשיר הטלפון המבצעי והמשיב חזר על גרסתו לפיה אין הוא מכיר את מכשיר הטלפון.

המשיב לא ידע להסביר מדוע אותו מכשיר מאוכן ליד מקום מגוריו ומקום עבודתו וכיצד זה מבוצעות ממכשיר זה שיחות לטלפון אחר שברשותו ולטלפונים אחרים של בני משפחתו.

משנתבקש המשיב להציג את שמות חבריו לא מסר את שמו של **יורם אזולאי**, אותו אדם שהמשטרה חושדת כי היה שותפו לאירוע (אותו באמצעות צרור המפתחות שלו שנמצאו ברכב - א.ח.), אך משנשאל, האם יש לו חבר בשם זה, השיב בחיוב ומסר כי הם מכירים מתקופת שהותם בכלא מעשיהו.

בהמשך סיפר המשיב כי נפגש עם יורם מספר ימים קודם לחקירתו סמוך לבית המשיב, הוא נוהג לשוחח עמו אחת ליומיים, ואף רעייתו מכירה את אותו יורם כחברו.

הודעת המשיב מיום 30/11/14

ה. בחקירה זו, גם משנדרש המשיב להסביר כיצד זה בוצעו שיחות ממכשיר הטלפון הייעודי למכשירי הטלפון הניידים של אחיותיה של רעייתו ושל חמו, הוסיף המשיב להכחיש קשר למכשיר הטלפון הייעודי.

המשיב אף לא סיפק הסבר לכך שרוב השיחות שבוצעו ממכשיר הטלפון הייעודי הינן למספר הטלפון הנייד של מר

אזולאי.

הודעת המשיב מיום 3/12/14

ו. בחקירתו זו נשאל המשיב פעם נוספת על שיחות המקשרות בינו לבין מכשיר הטלפון המבצעי וכן שיחות נוספות למודיעין שירות 144 באמצעותו איתר לדעת המשטרה מספרי טלפון של אנשים בכתובות של בתים שנפרצו באירוע המיוחס לו. עוד נשאל המשיב על כוונתו באומרו כי "אין סיכוי בעולם שיפתחו עליי" - על אלו ושאלות נוספות ענה המשיב "אין לי מה להוסיף".

באותו אופן, השיב גם לשאלת החוקר "איך אתה מסביר את זה ששליש משיחות מהפלאפון המבצעי שתפסנו ברכבך הם לבני משפחתך, השליש השני הם לפלאפון המבצעי השני שמוחק ביד יורם אזולאי והשליש השלישי הוא לבתים שנפרצו?".

2. הודעתו מיום 30/11/14 של המדובב

המדובב המכונה בשם אלכס מסר בהודעתו כי המשיב סיפר לו על גרסתו, לפיה רכבו נגנב ממנו ומאוחר יותר עצרו אותו בחשד לפריצה לבתים וכשאמר לו כי הגרסה שלו אינה הגיונית אמר לו המשיב: "מה אני אעשה אני לא משנה את הגרסה". באותה שיחה סיפר המשיב לאלכס שהוא אדם שקם בבוקר והולך לעבודה ולשאלתו של אלכס כיצד אם כן הוא מסתבך בתיקים פליליים ענה לו המשיב: "מה לעשות מאסר בית קרוב ל-4 חודשים זה לא קל אז מדי פעם אני דופק פה סיבוב שם עקיצה".

עוד עולה לכאורה מהשיחה בין השניים כי המשיב ביטא בפני המדובב אמירות בנוסח: "אין להם כלום עליי" "דפקו את האוטו בבוקר ובשעה 22:00 דפקו התפרצות..." "אין סיכוי כזה ולא קיים סיכוי כזה שמישהו יפתח עלי לא חשוב מי זה יהיה", ומכאן הסיק המדובב כי ביצע את ההתפרצות בגפו.

המדובב מסר בהודעתו כי המשיב אמנם לא הודה בפניו במילים כי ביצע את המעשה אלא בתנועות "הוא הודה בפני בכף יד וחיוך".

3. הודעותיהם של קרובי משפחתו של המשיב

מהודעותיהם של מר אילן מימון, חמו של המשיב, הגב' בטי כהן, גיסתו של המשיב עולה כי עובר לאירוע התקיימה תקשורת טלפונית ממכשיר הטלפון הנייד של המשיב למכשיר הטלפון הייעודי שהיה אותה עת ברשות הגב' סיוון, רעיית המשיב.

4. דוח איכון שיחות מכשיר הטלפון המבצעי והמזכר המצורף לו

דוח איכון שיחות הטלפון הייעודי לתקופה שבין 1/11/2014 ועד ליום 26/11/14 והמזכר המצורף לו מעלים את הממצאים הבאים:

א. השיחות בוצעו באמצעות מכשיר הטלפון הייעודי ובו מותקן "כרטיס סים", ובוצעו כולן על ידי מכשיר שמספר הברזל שלו זהה למספר הברזל של מכשיר הטלפון המבצעי.

ב. רוב השיחות בוצעו לטלפון מס' 0524011748 ומטלפון זה. מדובר במספר היחיד השמור בזיכרון הטלפון המבצעי תחת השם "יו" (האם יורם? -א.ח.).

ג. מדוח איכון (סומן מ/11) שיחות ניתן לראות כי בזמן שבין 25/11/14 בשעה 15:26 ועד ליום 26/11/14 בשעה 7:23 לא בוצעו שיחות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שברשות המשיב.

ד. מדוח איכון (מ/12) ניתן לראות כי מיום 25/11/14 בשעה 17:26 ועד ליום 26/11/14 בשעה 02:25 בוצעו שיחות ממכשיר הטלפון הייעודי למכשיר הטלפון הנייד שעל פי החשד היה ברשות מר אזולאי, כאשר הטלפון הייעודי מאוכן בישוב מודיעין ובהמשך בירושלים.

5. דוח פעולה מיום 26/11/14 שנערך על ידי השוטר ג'ימי חוראני

בדוח פעולה זה מובא תיאור של האירוע במהלכו הבחין בשני אנשים עומדים ליד רכב ומשהבחינו השניים במשטרה החלו להתרחק מהמקום. השוטר מצוין בין היתר כי הרכב ננעל מרחוק, כנראה על ידי שלט שהיה ברשות השניים. עוד צוין כי לא הבחין בפגיעות מחוץ לרכב.

6. מזכר מיום 26/11/14 שנערך ע"י השוטר איתמר אוחיון

במזכר מתאר השוטר אוחיון את מעצרו של המשיב בתחנת המשטרה. במזכר צוין כי במהלך מעצרו של המשיב, אמרה רעיית המשיב לשוטר אוחיון "מה אתם רוצים ממנו הוא היה איתי אתמול בלילה ובאנו להגיש תלונה על גניבת רכב", כאשר לדברי עורך המזכר, הדברים נאמרו כאשר כלל לא דובר באותו זמן על אירוע הפריצה, או על תאריך מסוים, והמשיב כמו גם רעייתו כלל לא היו אמורים לדעת את סיבת המעצר וכל שכן שמדובר באירוע מלילה קודם.

7. מזכר מיום 27/11/14 שנערך ע"י מר אבנר קלרמן

במזכר האמור מצוין מר קלרמן כי המשיב מסר לו את הדברים הבאים: "גלעד (אחד החוקרים-א.ח.) שאל אותי אם יכול להיות שאני דברתי עם טלפון כמו שהוא אראה (טעות במקור-א.ח.) לי בחקירה ואני אמרתי לו שלא ואז

ישבתי פה בתא והרהרתי ונזכרתי פתאום שיש לי בבית טלפון דומה לזה שהוא אראה לי ואיתו יכול להיות שדיברתי ואם יש צילומים אז זה בטח הטלפון הזה וחשוב שהוא יוסיף את זה בחקירה".

דין

עיון בחומר הראיות מוביל למסקנה כי בידי המבקשת ראיות לכאורה שאם יוכחו בדיון העיקרי, יוכלו להוכיח אשמו של המשיב בעבירות המיוחסות לו.

המשיב אמור לשהות במעצר בית בעיר יבנה בגין עבירות רכוש בה נגנבה כספת.

רכבו של המשיב, המתגורר בעיר יבנה נמצא בירושלים כשבתוכו רכוש גנוב בשווי רב, לרבות כספת שנעקרה ממקומה, כלי פריצה, מכשיר הטלפון היעודי (אשר כונה "מבצעי" ואילו אתיחס בהמשך).

ברכב נתפסו חפצים השייכים למר יורם אזולאי, אשר על פי החשד פעל בצוותא עם המשיב (תמונה שהודפסה והוצמדה למחזיק מפתחות עליה צוין "בת מצווה לאלינו", הובילה לזיהויו של מר אזולאי, זאת נוסף על התאמה בין אחד המפתחות שנתפסו ברכב לדלת הבית בו הוא מתגורר).

בתיק עדותו של השוטר חוראני לפיה הבחין בשני אנשים העומדים ליד הרכב, כשפנה אליהם החלו להימלט מהמקום, תוך שהרכב ננעל מרחוק על ידי שלט, כמנהג בעלים.

הנאשם מסר בחקירתו כי ברשותו מפתח אחד לרכב וכן שלט יחיד, ואלו נשארו כל העת בידי ולא הועברו לאחר. במקביל, קיים בחומר הראיות מזכר לפיה לא נמצאו סימני פריצה על הרכב.

ער אני לטענת ב"כ המשיב, לפיה בדיווח הראשוני נטען לקיומם של "סימני שבל"ר", וכי יש להטיל ספק במהימנות ההבהרה שניתנה בהמשך ולפיה, האמירה התייחסה ל"כלי פריצה שהיו ברכב ולא על סימנים שהיו על הרכב". בעניין זה אקבע כי מדובר בטענה שמקומה להתברר בהליך העיקרי ואין לקבוע כי קיים כרסום של הראיות בעקבות המזכר וההבהרה שבעקבותיו.

לעניין המשמעות הניתנת לאיתור רכבו של הנאשם בנסיבות המתוארות נקבע בע"פ 2218/06 כמאל הייב נגד מדינת ישראל נכדלקמן:

... חזקה זו יסודה ב"הנחה עובדתית חזקה" המבוססת על ניסיון החיים, ולפיה הבעלים של הרכב הוא אשר נוהג בו, ואם אינו נוהג, הוא יודע מי נוהג בו. הנחה עובדתית זו, מקום שלא הופרכה, יכולה גם היא להוות ראית חזוק, וזאת אף ביחס לעבירות לפי חוק העונשין. ובענייננו, משנמצא כי המערער הוא בעליו של הרכב, והמערער נמנע מלמסור גרסה באשר לזהות הנוהג ברכב בעת האירוע, ניתן לראות בכך ראית חזוק נסיבתית לזיהוי הפוזיטיבי של המערער ..."

מכשיר הטלפון הייעודי שנמצא ברכב קושר את המשיב לאירוע. כאמור, לאורך חקירתו הכחיש המשיב כל קשר ו/או ידיעה לגבי אותו מכשיר טלפון מבצעי, גם כשהובא בפניו המידע, ולפיו באמצעות מכשיר זה התקיימו שיחות עם קרובי משפחתו ועם מר אזולאי וכי במכשיר נשמר הטלפון של מר אזולאי. בתיק קיים מזכר ממנו עולה כי בסופו של דבר "נזכר" המשיב בשלב מסוים בעת מעצרו כי עשה שימוש בטלפון הייעודי.

בטיעונים בבית המשפט נטען בעניין זה בשפה רפה מאוד שהטלפון אינו שייך למשיב.

על פי דוחות האיכון ניתן לראות כי לא בוצעו שיחות באמצעות מכשיר הטלפון האישי של המשיב בשעות שקדמו לאירוע ומספר שעות לאחריו ובמקביל, בשעות אלו, בוצעו שיחות באמצעות מכשיר הטלפון הייעודי למספר הטלפון של מר יורם אזולאי (יו) ולשיחות לשירות מודיעין 144, שמטרתן על פי הטענה לאתר מספרי טלפון של בתים בירושלים לצורך פריצה אליהם.

שיחות נוספות בוצעו ע"פ הטענה לאותם מספרי טלפון כדי לבדוק ככל הנראה אם בעלי הדירות בבית.

בתיק קיימת עדותו של המדובב אף היא מהווה נדבך פוטנציאלי בהרשעת המשיב, ככל שיינתן אמון בעדות זו, ולמרות זאת החלטתי אינה נשענת על אותו מדובב.

ממכלול הראיות עולה תמונה לפיה המשיב ואדם נוסף אשר ביצעו לכאורה פריצה לבית עסק נצפו זמן קצר מאוד לאחר הפריצה סמוך לרכב כאשר רכוש גנוב אשר נגנב מאותו בית עסק נמצא ברכבו של המשיב.

הפגמים עליהם מצביע הסנגור, ובהם העובדה שהמטרה לא הגיעה לכתובת ביתו של המשיב אלא לכתובת הקודמת, הספק בשאלת הדיווח בנושא העדר סימני פריצה לרכב והמשקל שיש לעדותו של המדובב, כל אלו יבדקו בתיק העיקרי, אך אין בהם כדי לכרסם מעצמת הראיות הכוללת, והקושרת את המשיב לאירוע.

הסתירות הרבות העולות מהודעתו של המשיב וניסיונותיו להרחיק עצמו מהאירוע מחזקים את חומר הראיות הנמצא בידי התביעה. גרסתו של המשיב ביחס לטלפון הייעודי שנמצא ברכבו "התפתחה" לאורך החקירה, כאשר בתחילה הכחיש המשיב כל קשר לאותו מכשיר יותר מפעם אחת, ובהמשך סייג דבריו והעלה אפשרות שעשה שימוש באותו מכשיר.

יש לקבוע בסבירות גבוהה מאוד לשלב הנוכחי כי הטלפון הייעודי הינו מכשיר הטלפון של המשיב, גם בשל העובדה לפיה נערכו מטלפון זה שיחות לבני משפחות המשיב, השיחות למר אזולאי, ועוד.

איכנו של הטלפון כנוסע במסלול היוצא מביתה משיב למקומות בהם נפרצו הבתים ועד לנקודה בה נתפס, כאשר במשך המסלול ממשיכות לצאת שיחות מן המכשיר למר אזולאי קושרות את המשיב קשר ממשי לביצוע העבירות המיוחסות לו.

הזוג אשר נצפה על ידי השוטר נעל את הרכב בשלט רחוק, זאת כאשר אין שלט נוסף בנמצא והיחיד נמצא אצל המשיב. לא סביר בעליל כי הרכב נגנב שכן לאותו גנב אין גישה לשלט, ובוודאי שאין אותו גנב תיאורטי יכול ואין לו צורך לנהל שיחות במהלך הנסיעה עם מר אזולאי.

מטבע הדברים אם ביצע המשיב את הפריצה המיוחסת לו הרי שהפר את תנאי מעצר הבית.

מצויים אנו בשלב של בדיקת ראיות לכאורה והגם שמדובר בראיות נסיבתיות, לא הוצג בפני תרחיש ממשי אחר, אשר יכול להעמיד גרסה אפשרית להגנתו של המשיב.

יש לקבוע איפוא כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את המשיב לאירוע הפריצה והעבירות הנלוות לו.

האם יש להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים?

לאחר שנמצא כי קיימות ראיות לכאורה, יש לבדוק שאלת מסוכנותו של המשיב, והצורך בהמשך מעצרו.

כידוע, ביצוע עבירות רכוש המבוצעות באורח שיטתי, או בהיקף ניכר, או תוך התארגנות של עבריינים מספר, או תוך שימוש באמצעים מיוחדים ומתוחכמים עלולות לפי מהותן ונסיבות ביצוען לסכן את ביטחון האדם ואת ביטחון הציבור (בש"פ 5431/98, 5571 פרנקל ואח' נגד מדינת ישראל), ואין חולק כיום כי במקרים כאלו, קמה מסוכנות המחייבת לשקול מעצר עד תום ההליכים.

בעניינו, חבר המשיב לאדם נוסף, לצורך ביצוע עבירות התפרצות לעסק, כשהוא מצויד מראש בטלפון יעודי, ובכלים המשמשים לפריצה, כגון פטיש גדול, מברג וכפפות. לא מדובר באירוע גניבה פשוט ואקראי אלא באירוע מתוכנן ומתוזמן על ידי המשיב שהינו בעל עבר פלילי בתחום עבירות הרכוש.

למשיב 8 הרשעת קודמות בין היתר בעבירות של התפרצויות לבתי מגורים, גניבות, עבירות אלימות, עבירות כנגד שוטרים ועבירות סמים. המשיב ריצה עונשי מאסר לתקופות לא מבטלות ועומדים כנגדו מאסרים מותנים בגין עבירות רכוש.

העבירות המיוחסות למשיב נעברו בתקופה בה שהה תחת תנאים מגבילים בגין עבירות רכוש (התפרצות לבית, החזקת נכס חשוד כגנוב (כספת) והיזק לרכוש במזיד) שביצע לכאורה בחודש 1/2014 (מ"ת 29861-02-14 (שלום-ת"א))

באשר לחלופת המעצר, מחויב בית המשפט לבחון, האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בתנאים, שפגיעתם בחרותו של הנאשם פחותה יותר.

במקרה שבפני אין מקום לבחון חלופת מעצר למשיב נוכח המסוכנות הגבוהה הנשקפת מן המשיב כפי שעולה מעברו ומעובדות כתב האישום.

בנסיבות הענין, מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים בעניינו.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ה, 17 דצמבר 2014, בהעדר
הצדדים.